

Δέν υπάρχει πιό κρύο πράγμα 'από τόν χριστιανό πού δέν σώζει 'άλλους. Δέν μπορείς 'εδῶ νά 'επικαλεσθεῖς τήν φτώχεια, διότι θά σέ κατηγορήσει ἡ χήρα πού κατέβαλε τά δύο λεπτά... Δέν μπορείς νά 'επικαλεστεῖς τήν ταπεινή σου καταγωγή, διότι καί οἱ 'απόστολοι ἦταν 'άσημοι καί κατάγονταν 'από 'ασήμους. Δέν μπορείς νά προβάλεις τήν 'αγραμματοσύνη σου· κι 'εκείνοι ἦταν 'αγράμματοι.

'Ακόμη κι 'άν εἶσαι δοῦλος, κι 'άν εἶσαι δραπέτης, θά μπορέσεις νά 'εκπληρώσεις τό καθήκον σου, διότι καί ὁ Ονήσιμος τέτοιος ἦταν. Κοίταξε ὅμως ποῦ τόν καλεῖ καί σέ τί ὑψηλό 'αξίωμα τόν 'ανεβάζει ὁ 'απόστολος· «ἴνα κοινωνῇ μοι», λέγει, «ἐν τοῖς δεσμοῖς μου». Δέν μπορείς νά προφασισθεῖς τήν 'ασθένεια, διότι καί ὁ Τιμόθεος τέτοιος ἦταν, εἶχε «πυκνάς 'ασθενείας»...

Δέν βλέπετε τά δένδρα τά 'άκαρπα πῶς εἶναι γερά, πῶς εἶναι ὠραῖα, μεγάλα, λεῖα καί ψηλά; 'Αλλά 'άν εἶχαμε κῆπο, θά προτιμούσαμε νά 'έχουμε ροδιές καί 'ελιές καρποφόρες παρά αὐτά, διότι αὐτά εἶναι γιά τήν τέρψη καί 'όχι γιά τήν ὠφέλειά μας· ελάχιστα ὠφελοῦν. Τέτοιοι εἶναι οἱ 'χριστιανοί πού φροντίζουν μόνο γιά τά δικά τους, ἢ μάλλον οὔτε τέτοιοι, διότι αὐτοί εἶναι γιά τήν φωτιά, ἐνῶ τά καλλωπιστικά δένδρα χρησιμοποιοῦνται καί γιά τήν οἰκοδόμηση καί γιά τήν 'ασφάλεια τῶν ἰδιοκτητῶν.

Τέτοιες ἦταν καί οἱ πέντε παρθένες, ἀγνές βέβαια καί κόσμιες καί σώφρονες, 'αλλά σέ κανέναν χρήσιμες, γι' αὐτό καί κατακαίονται. Τέτοιοι εἶναι αὐτοί πού δέν 'έθρεψαν τόν Χριστό. Πρόσεξε ὅτι κανείς 'απ' αὐτούς δέν κατηγορεῖται γιά προσωπικά του ἀμαρτήματα· δέν κατηγορεῖται ὅτι πόρνευσε οὔτε ὅτι 'επιόρκησε, καθόλου, 'αλλά ὅτι δέν ὑπῆρξε χρήσιμος στόν 'άλλο... Πῶς εἶναι χριστιανός τέτοιος 'άνθρωπος; Πές μου, 'άν τό προζύμι πού 'ανακατεύεται μέ τό 'αλεύρι δέν μεταβάλλει στή δική του φύση ὅλο τό φύραμα, εἶναι

προζύμι; Και 'αλήθεια, τό μύρο πού δέν γεμίζει έυωδιά 'εκείνους πού πλησιάζουν θά τό 'ονομάζαμε μύρο;

Μήν πείς· μου είναι 'αδύνατο νά παρακινήσω ' άλλους. ' Αν πράγματι είσαι χριστιανός, 'αδύνατο είναι τό νά μή συμβαίνει αυτό. Όπως αυτά πού βλέπουμε στή φύση είναι 'αναντίρρητα, 'έτσι και τοῦτο· διότι στή φύση τοῦ χριστιανού βρίσκεται τό πράγμα. Μήν υβρίζεις τόν Θεό! ' Αν πείς ότι δέν μπορεί νά φωτίζει ο' ήλιος, τόν ύβρισε· ' αν πείς ότι ο' χριστιανός δέν μπορεί νά 'ωφελεῖ, ύβρισε τόν Θεό και τόν είπες ψεύτη. Διότι είναι 'εύκολώτερο νά μή θερμαίνει και νά μή χύνει φῶς ο' ήλιος, παρά νά μή φωτίζει ο' χριστιανός· είναι 'εύκολώτερο νά γίνει σκοτάδι τό φῶς, παρά νά συμβεῖ αυτό. Μή λές, λοιπόν, είναι 'αδύνατο, διότι 'αδύνατο είναι τό 'αντίθετο. Μήν υβρίζεις, λοιπόν, τόν Θεό.

' Αν ρυθμίσουμε σωστά τή ζωή μας, 'όπωςδήποτε θά συμβοῦν κι 'εκείνα και θά 'ακολουθήσουν σάν κάτι τό φυσικό. Δέν είναι δυνατόν νά μείνει κρυφό τό φῶς τοῦ χριστιανού· δέν είναι δυνατόν νά κρυφτεῖ μιá τόσο φωτεινή λαμπάδα. ' Άς μήν 'αμελοῦμε, λοιπόν!

(Ιωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τás Πράξεις 20,4· PG 60,162-164).

http://aktines.blogspot.com/2010/01/blog-post_13.html